

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně:

N. S., narozená X, státní příslušnost X, v ČR bytem S.,
zastoupená: *JUDr. Petr Novotný, advokát, se sídlem Archangelská
1568/1, 100 00 Praha 10,*

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. OAM-671/ZA-
ZA11-D07-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se domáhala žalobkyně přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. OAM-671/ZA-ZA11-D07-2020, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Polská republika (dále jen **Polsko**).

2. V **žalobě** namítala žalobkyně nezákonný postup žalovaného, který měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobkyní prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně rovněž rozporovala závěry týkající se příslušnosti Polska jako státu příslušného k posouzení její žádosti; žalobkyně trvala na příslušnosti ČR, a to i z důvodu jejího aktuálního faktického zdržování se na území ČR, kde žádost podala. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala v nejednoznačnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí stran jí hrozícího nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Žalobkyně také vytýkala žalovanému, že při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu se zákonem. V souvislosti s tím poukázala na nepříznivý bezpečnostní stav panující na X, kde by byla v případě návratu ohrožena na životě (§ 14a zákona o azylu). Dále žalobkyně odmítla tvrzení žalovaného ohledně možnosti přestěhování se do jakékoli jiné části X nezasažené konfliktem, neboť nic takového, vzhledem k ekonomické situaci žalobkyně a faktické situaci na X, není reálně možné. Dle žalobkyně se jednalo pouze o účelové tvrzení žalovaného, kterým se snažil bagatelizovat její situaci. Žalobkyně byla proto i nadála názoru, že návratem na X by byl v současné době ohrožen její život, a to v důsledku přetrvávajícího ozbrojeného vnitrostátního konfliktu, ačkoliv splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se žalobkyně domnívala, že žalovaný v rámci správního řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) a § 50 odst. 2 téhož zákona, když s ohledem na její tvrzení a zjištěné skutečnosti bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto o tom, že mezinárodní ochrana se jí neuděluje. K tomu dále dodala, že za současné situace nelze X označit za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně znovu vyjádřila své přesvědčení o tom, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují tvrzení žalobkyně uvedená v podané žádosti, pak by musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyní prezentované skutečnosti důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožena na svém životě. Z výše uvedených důvodů poté žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. OAM-671/ZA-ZA11-D07-2020**, bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle §25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinkého nařízení je Polsko.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 13. 10. 2020 poskytla

žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochranu v ČR a konkrétně sdělila, že vycestovala z vlasti v lednu roku 2020 a na základě polského víza pobývala přibližně půl roku v Polsku. Následně zůstala další necelé tři měsíce v Polsku na základě bezvízového styku. Dne 26. 9. 2020 přicestovala mikrobusem z Polska do ČR. V Polsku pobývala v roce 2019 od července do listopadu a v roce 2018 od července do října. V roce 2018 a 2019 k těmto cestám obdržela polská víza. O mezinárodní ochranu doposud v jiném státě Evropské unie (dále jen EU) nežádala. Nepotýká se s žádným zdravotním nedostatkem a neužívá pravidelně žádné léky. Je svobodná a bezdětná. Spolu s ní žádá v ČR o mezinárodní ochranu její partner X, který s ní přicestoval do ČR a pobývá v PŘS Zastávka. Za důvod podání žádosti uvedla obavu z konfliktu, který probíhá na území její vlasti. Její partner by mohl být odveden do armády, ona nechce zůstat sama. Partner by mohl přijít o život. Přeje si rodinu, děti, šťastný život. Ráda by zůstala žít v ČR a uplatnila se zde. V průběhu pohovoru k žádosti dne 13. 10. 2020 žalobkyně uvedla, že jí vyřízení polského víza doporučila přítelkyně. Informovala ji, že je v Polsku dobrá práce. Polské vízum si žalobkyně vyřídila osobně. Po dobu svého pobytu v Polsku ani nikdy před tím v souvislosti s Polskem neměla žádný problém. Také uvedla, že četla poučení o tzv. Dublinském systému. Důvody, pro které by se nemohla vrátit do Polska a pokračovat tam ve své žádosti o mezinárodní ochranu, neměla, ale uvedla, že by raději zůstala v ČR. Na území EU ani ČR nepobývají dlouhodobě žádní její příbuzní. Její sestra a matka pracují v Polsku, ale jakmile jim vyprší pracovní vízum, vracejí se domů na X. S ohledem na poskytnuté informace poté žalovaný v souladu s čl. 3 odst. 1 a 2 ve spojení s čl. 7 Dublinského nařízení zjišťoval, zda je dána příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. V souladu s kritérii stanovenými čl. 7 Dublinského nařízení postupně žalovaný vyloučil aplikaci čl. 8 až 11 téhož nařízení a konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, která byla dne 2. 10. 2020, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, byla držitelkou víza č. 013807212 vydaného Polskem v Lucku dne 17. 7. 2019 s platností ode dne 24. 7. 2019 do dne 22. 7. 2020, počtem 365 dní pobytu a možností více vstupů. V případě žalobkyně tak shledal žalovaný za nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Dublinského nařízení. Žalovaný se s ohledem na uvedený článek zabýval také skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020. Z uvedeného podkladu vyplývaly informace o průběhu azylového řízení v Polsku, stejně jako o ubytování žadatelů a poskytování sociální, materiální a lékařské pomoci včetně školního vzdělávání. Rovněž nebyla žalovanému známa žádná informace, podle níž by osoby navracející se v rámci dublinského řízení čelily znevýhodnění. Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany ESLP ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Současně nebylo vydáno žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, jak to bylo v minulosti v případě Řecka. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobkyni nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení

ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 14. 10. 2020 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Dne 19. 10. 2020 obdržel žalovaný informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost. Žalovaný se dále také zabýval aplikací čl. 17 Dublinského nařízení. Nicméně k jeho aplikaci neshledal důvody, neboť žalobkyně uvedla, že je zdravá a netrpí žádnými vážnými psychickými ani fyzickými obtížemi; žádné léky pravidelně neužívá; na území ČR v minulosti dlouhodobě nepobývala a nemá zde ani žádné příbuzné či hlubší sociální vazby; Polsko je odpovědné i za žádost o mezinárodní ochranu jejího partnera X. Žalobkyně měla také uvést, že nemá žádné závažné důvody, pro které by nemohla odcestovat do Polska, při svém pobytu tam také našla uplatnění a zázemí. Na závěr žalovaný uvedl, že přemístění bude v souvislosti s epidemií COVID-19 provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. Závěrem žalovaný konstatoval, že neshledal důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Poté rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Ve vyjádření k žalobě dne 13. 1. 2021** žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobkyně a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo Dublinské nařízení. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na napadené rozhodnutí. Žalovaný, na rozdíl od žalobkyně, nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení nedospěl k závěru, že by ČR byla příslušná pro posouzení její azylové žádosti a řízení žalobkyně zastavil, neboť k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušné Polsko. Žalovaný také upozornil na to, že argumentace uvedená v úvodu žaloby směřovala do zcela jiného právního důvodu zastavení řízení, nikoli důvodu, dle něž byl posouzen příběh žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že další argumenty uvedené v žalobě jsou zcela obecného charakteru, nikterak se osobně nevztahují k osobě žalobkyně a ani jejímu příběhu. Z důvodu věcné nepřislušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nemohl žalovaný věcně posoudit důvody žádosti. K tomu dále žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádné azylově relevantní důvody, nevyjádřila jakoukoli obavu z návratu do Polska a ani z návratu na X, pouze obecnou obavu z probíhajícího konfliktu, a to především ve vztahu k příteli. Ani tyto důvody neshledal žalovaný azylově relevantní. Žalovaný také konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně měl za prokázané, že ta byla v době podání žádosti držitelkou polského víza č. 013807212, čímž byly splněny podmínky pro postup dle čl. 12 Dublinského nařízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 14. 10. 2020 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 19. 10. 2020 obdržel informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Dne 19. 11. 2020 obdržel žalovaný vyjádření žalobkyně, v němž popsala konflikt na území X, ovšem nikterak nereflektovala

možné přemístění do Polska, kde by měla její žádost o mezinárodní ochranu pokračovat. Žalovaný se měl také zabývat možnou aplikací čl. 17 Dublinského nařízení, avšak neshledal pro jeho aplikaci žádný důvod. Námitky žalobkyně ohledně návratu na X; setrvání na území ČR; výkonu práce a založení rodiny žalovaný považoval za nepřipadné, neboť směřovaly proti rozhodnutí, ve kterém nebylo rozhodnuto věcně o důvodech její žádosti, ale proti rozhodnutí o příslušnosti státu, který teprve tyto důvody bude posuzovat. Dále žalovaný uvedl, že v případě žalobkyně neexistuje žádný humanitární důvod pro předání azylového řízení do ČR. K posouzení azylové žádosti žalobkyně je příslušné Polsko a žalobkyně v pohovoru k žádosti sama vypověděla, že bude respektovat zákony, bude-li rozhodnuto o nutnosti vést řízení v Polsku. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
6. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“*
7. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
8. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. ...“*
9. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Soud na úvod své argumentace shledává j nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádosti o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
11. Soud v obecné rovině přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobkyně disponovala v době před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR polským vízem č. 013807212 s dobou platnosti od 24.

7. 2019 do 22. 7. 2020, což sama potvrdila v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Dále tuto skutečnost potvrdilo Polsko, jež ve své odpovědi ze dne 19. 10. 2020 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně na základě čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Není tedy důvod k pochybám, že žalobkyně v době podání žádosti o mezinárodní ochranu splňovala podmínky pro aplikaci výše uvedeného článku. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Polska ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení.

12. S ohledem na výše citovaný rozsudek společně se splněnými podmínkami pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, kdy bylo zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu určeno Polsko, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobkyní vznesené námitky stran nepříslušnosti Polska k posouzení její žádosti, stejně jako tvrzeného hrozícího nebezpečí v případě návratu na X jsou nedůvodné.
13. Otázka udělení mezinárodní ochrany Polskem či ČR není předmětem tohoto řízení, neboť jak již bylo zmíněno výše, předmětem tohoto řízení je určení místní příslušnosti státu, který bude rozhodovat o podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a též o realizovatelnosti jejího předání. Poté co byla verifikována místní příslušnost Polska, byl správní orgán povinen dále určit, zda v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům. Za tímto účelem si žalovaný obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Polsku (viz str. 4-5 napadeného rozhodnutí), které podrobně popisovaly azylové řízení v Polsku, a nevyplývalo z nich ničeho, co by poukazovalo na eventuální domněnku o potencionálních systematických nedostacích. V návaznosti na to soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016 č. j. 2 Azs 113/2016-26, který uvedl: *„Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“* Z výše uvedeného nevyplývá, že by v Polsku řízení o mezinárodní ochraně trpělo systémovými nedostatky. Současně soud považuje za významné poukázat na skutečnost, že žalobkyně v žádosti ani v průběhu řízení o ní neuváděla žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků panujících na území Polska, spíše naopak,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

žalobkyně směrem k Polsku vyjádřila pozitivní dojmy a zkušenosti. V této věci soud po provedení přezkumu neshledal důvody pro to domnívat se, že by v rozporu s uvedeným skutečně v Polsku docházelo k systematickým nedostatkům, a proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.

14. Ačkoliv žalobkyně vznesla v žalobě celou řadu azylově relevantních námitek směrem k bezpečnostní situaci na X, je třeba připomenout, že ty byly zcela mimo předmět řízení a proto žalovaný nepochybil, jestliže se jimi věcně nezabýval, stejně jako nyní soud.
15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. února 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.